

Muž so šatkou

Jup sa spýtavo pozrel na sesternicu a bratranca. Ostatní ho pochopili aj bez slov a súhlasne prikývli.

Jasné, budú tú tajomnú osobu, ktorá je možno skutočným Dr. Frankensteinom, prenasledovať.

Nebolo jednoduché zakrádať sa nečujne po štrkovej ceste. Jup išiel napred a držal sa celkom na kraji, kde rástli trsy trávy. Keď sa dostali do vedľajšej ulice, v ktorej tmavá postava zmizla, zostali stáť za hrčovitým krom a špehovali spoza rohu.

Na nízkom náhrobku stála petrolejová lampa. Neznámy v čiernom kabáte práve začal odhrňovať nabok vence a kvety nakopené na čerstvom hrobe. Snažil sa byť rýchly a sledoval pritom na všetky strany, či ho niekto nepozoruje.

Vicky od ľaku spadli okuliare z nosa. Aj chlapcom sa podlomili kolená.

„O...on... on to myslí vážne!“ dychčal Jupiter, ktorý inokedy nie je veľmi bojazlivý.

Nick sa striasol. „Znamená to, že... že chce truhlu naozaj vykopať, aby... aby... mŕtveho...?“ Pokračovať už nemohol. Slová mu uviazli v krku.

Na opačnom konci cintorína sa objavilo iné svetlo. Členovia Klubu záhad sa ihneď schovali do krovia.

Svetlo bolo silné a rýchlo sa pohybovalo. Zdalo sa, že niekto beží. Už bolo počuť dupot krokov. Tmavá postava sa narovnala a hľadela do noci.

Spoza pomníka ktosi vyskočil a namieril silný reflektor na neznámeho.

„Čo tu robíte?!“ žiadal vysvetlenie hlboký, zvučný hlas. Členovia Klubu záhad nevedeli, komu patrí.

Neznámy schmatol z hrobu petrolejku, zhrnul svoj dlhý plášť, aby sa oň nepotkol, a dal sa na útek.